

Хризантема й Цибулина

Василь Сухомлинський

Недалеко від хати росла Хризантема. На спаді літа вона зацвіла ніжним рожевим цвітом і милувалася своєю красою, її квіти шепотіли: "Які ми красиві..."

А поруч із Хризантемою росла Цибулина. Ну, звичайнісінька цибуля. На спаді літа Цибулина доспіла, зелене пір'я зів'яло, й від неї відгонило гострим духом.

Хризантема зморщила носа й каже:

— Як неприємно від тебе тхне! Дивуюся, навіщо люди таке й сіють. Мабуть, щоб відлякувати бліх.

Цибулина мовчала. Проти Хризантеми вона відчувала себе простачкою.

Та ось із хати вийшла жінка й іде прямо до Хризантеми.

Ця затамувала й дух. Певно, що жінка зараз скаже: "Які гарні квіти в Хризантеми!"

Жінка справді підійшла до Хризантеми і сказала:

— Які гарні квіти!.. Хризантема аж танула од утіхи.

Потім жінка нахилилась, вирвала Цибулину, роздивилася й вигукнула:

— Яка гарна Цибулина!

Хризантема нічого не могла збагнути. Вона собі думала: "Невже й Цибулина може бути гарна-"